

Легенда за кокичето.

Доста дълго време земята била покрита със снѣгъ и ледъ.

Ева, която по-рано живѣла въ рая и затова била изнежена, измръзнала. Тя закрила лицето си съ ржѣ и горчиво заплакала.

Богъ я съжалилъ и казалъ на единъ ангелъ:

— Иди на земята и вижъ, защо плаче Ева и дали не можешъ я утѣши.

Ангелътъ изпълнилъ поржчката. Отишълъ при Ева и я попиталъ, защо плаче.

— Студено ми е, отговорила тя. Освѣнъ това тежко ми е, като съмъ самотна. Не чувамъ да запѣе птичка, не виждамъ никакво цвѣтенце. — И сѣ така ли ще продължава?

— Прѣстани да плачешъ, ако това е едничката причина на твоитѣ сълзи, отвърналъ ангелътъ. — Пакъ ще стане топло, пакъ ще запѣятъ птички, пакъ ще нацвѣтятъ цвѣтя.

И, както говорѣлъ, уловилъ той снѣжинки, които летѣли отъ небето, и запиталъ Ева:

— Не сж ли хубави тѣзи цвѣтя?

Тозъ часъ снѣжинкитѣ се обърнали на хубави бѣли цвѣтчета, които обърнали главички къмъ Ева и почнали да ѝ се покланятъ.

Тогава ангелътъ казалъ:

— Всѣка година тѣзи цвѣтенца ще поникватъ първи, за да обаждатъ на хората, че слѣдъ студа пакъ ще пекне топло слънчице и че земята пакъ ще се покрие съ цвѣтя и плодове.